

1968

DR. FÁBIÁN SÁNDOR:

Uj hazát

Ha lennék erős, mint egy óriás,
egy ütéssel — ne kérdezzétek okát —
összezuznám a butaság márványcsarnokát
hol hangos szájjal hiu isteneket imád,
és önmagát szolgálja: a képmutatás.
Torz szobrokat döntenék porba,
a gépet legyőzném, ha ellenség volna,
hitet rombolnék hittell,
kikacagnám a bárgyu mesét,
poklot büneikkel,
a hívőknek templomot építenék,
egyetlent, nagyot,
hogyan lássak a csillagok.
Kicoltanám a gyertyákat végül,
s hol eddig koldus-lángok égtek
— engesztelésül —
a tündöklő csillag-őst: a napot
hordoznám büszkén roppant vállamon.

Hidakat vernék,
az élet két partját szivemmel összekötném.
Kutatnám a tengő létben a célt,
a halálban az élet gyökerét.
a fájdalmas idő börtönét.

Uj hazát keresnék,
csillagot, holdat, uj napot,
Istent a millióknak,
kik rácsok mögött dalolnak.

Megmenteném a szennytől a földet,
vihartól a tengert,
élőt az elveszötől,
győzelmétől a győzöt,
árnyától az embert.
Kegyelmet adnék a kegyelmezőknek,
az igazságért bátor kétkedőknek,
de porba a port,
kinjába fojtanám a kinzót.

Ostort a porkolábnak, a hazugnak béklyót!
Csak egyszer lennék óriás,
Istent találnék a millióknak,
kik a rácsok mögött is dalolnak!